

KARIN
FOSSUMOVÁ

Provokátor

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Za domem spalo v kočárku dítě.

Kočárek byl značky Brio a dítě byla osmiměsíční holčička. Ležela přikrytá háčkovanou dekou a na hlavě měla podobný čepček se zavazováním pod bradou. Kočárek stál ve stínu javoru a za stromem se jako černá stěna tyčil les. Matka byla v kuchyni. Z okna nemohla na kočárek vidět, ale ani na okamžik se o spící dítě nestrachovala.

Poletovala po kuchyni a byla naprosto šťastná, pohybovala se ladně jako baletka a netížila ji žádná starost. Měla všechno, o čem ženy sní. Krásu, zdraví i lásku. Muže a dítě, vlastní dům a zahradu s rododendronem a spoustou květin. Celý život měla pěkně pod kontrolou.

Pohlédla na tři fotografie na stěně. Na jedné z nich byla zachycena ona sama, jak stojí v květovaných šatech pod javorem. Na druhé byl její manžel Karsten na verandě před domem. A na poslední se k sobě s manželem tiskli na pohovce s dítětem uprostřed.

Děvčátko pojmenovali Margrete. Ten početní příklad na zdi jí zvedl náladu. No jistě, jedna plus jedna jsou tři, pomyslela si, učiněný zázrak. V poslední době viděla zázraky na každém kroku. Ve slunci prosvítajícím okny i v tenkých bílých závěsech povlávajících v průvanu.

Stála u linky a důkladně hnětla těsto. Hmota mezi prsty byla vláčná a příjemně teplá. Chystala se udělat quiche a chtěla ho naplnit kuřecím masem a liškami. Margrete v čepečku zatím spala pod javorem. I ona byla pod dekou vláčná a příjemně teplá. Drobné srdíčko vhánělo do těla nepatrné množství krve barvící tvářičky do růžova. Děvčátko vonělo směsí kyselého mléka a mýdla. Deku a čepeček jí uháčkovala její francouzská babička.

Holčička spala tvrdě s rozevřenými dlaněmi, jak to dokážou jen kojenci.

Matka rozválela těsto na kamenné grilovací desce. Rozmachovala se válečkem a přitom se pohupovala v bocích, až se jí sukně vlnila kolem nohou. Jako by u linky tančila.

Bylo pozdní léto a horko a ona byla bosá. Vložila těsto do zapékací formy, na dně ho propíchlala vidličkou a odkrojila horní okraje. Pak položila na prkénko grilované kuře. Chudátko malinký, pomyslela si a odtrhla stehna. Měla ráda ten křupavý zvuk odtrhávání chrupavky. Maso bylo světlé a křehké, oddělovalo se od kostí jako po másle a ona neodolala pokušení vložit si kousek do úst. Dobré, pomyslela si, okořeněné tak akorát, a navíc libové. Naplnila formu po okraj a navrch posypala maso čedarem. Poté zkontrolovala čas. O dítě se nestrachovala. Byla si jistá, že kdyby zakňouralo, hned by o tom věděla. Kdyby zakašlalo nebo škytlo nebo se rozplakalo, poznala by to. Protože mezi nimi bylo pouto, pouto silné jako lodní lano. I nepatrný záškub by ji dostihl jako vibrace.

Chovám Margretu v mysli, pomyslela si, v krvi i v prstech.
Chovám Margretu v srdci.

Kdyby jí někdo ubližoval, poznala bych to. Byla přesvědčená, že tak to je. Proto se klidně věnovala práci. Jenže z hustého lesa

se k domu kdosi plížil. Jedním skokem byl u kočárku. Strhl háčkovanou příkrývku a ona si vůbec ničeho nevšimla.

Quiche začal zlátnout.

Sýr se roztavil a bublal jako láva. Vyhlédla z okna a uviděla Karstena, svého manžela, v červené Hondě CR-V, jak zabočuje před dům. Stůl už byl prostřený starým a drahocenným jídelním servisem a v každé sklenici byl zastrčený bílý ubrousek rozevírající se jako vějíř. Zapálila svíčky a o krok poodstoupila, naklonila hlavu ke straně a zhodnotila výsledek. Doufala, že si manžel všimne, jak si dala záležet, že si dává záležet neustále. Uhladila si sukni a rychle si prohrábla vlasy. Jiné páry ať se klidně hádají, pomyslela si, jiné páry ať se klidně rozvádějí, nám se to nestane, protože my jsme mnohem chytřejší. My jsme pochopili, že láska je rostlina, o kterou se musí pečovat. Někteří lidé pořád dokola omílají ty nesmysly o tom, že láska zaslepuje. Jenže ona o tom teď věděla víc než kdykoli předtím, nikdy tomu nerozuměla lépe. Nikdy dřív neměla tak jasno, nikdy neměla tak ujasněné hodnoty. Odběhla do koupelny a pročísala si vlasy kartáčem. Tváře měla červené a oči se jí leskly. Mohlo za to vzrušení z manželova návratu, horko z trouby a nízké červencové slunce, které okny prosvítalo dovnitř. Když Karsten vstoupil do kuchyně, stála tam s lahví minerálky v ruce a elegantně se pohupovala v bocích. Všimla si, že Karsten v ruce svírá poštu, noviny a několik obálek s okénkem. Odložil je na linku. Pak popošel ke sporáku, přidřepal si a nahlédl do trouby.

„Vypadá to lákavě,“ konstatoval. „Už je to hotové?“

„Už to asi bude,“ odpověděla. „Margrete spí,“ dodala. „V kočárku. Vyspává docela dlouho. Možná bychom ji měli vzbudit, nebo to bude v noci náročné.“

Najednou změnila názor. Kradmo na manžela pohlédla přes závoj hustých řas.

„Anebo můžeme počkat až po jídle, aspoň se najíme v klidu. Kuře s liškami,“ pokračovala laškovně a pokývla k troubě. Navlékla si chňapky a vytáhla quiche z trouby. Vyklopila ho na mřížku.

Byl úplně vařící.

„Určitě nám to promine,“ prohlásil její muž.

Hlas měl hluboký a drsný. Napřímil se, objal svou ženu kolem pasu a začal ji postrkovat před sebou přes pokoj. Oba se smáli, protože ona měla na ruku chňapky a on měl ve tváři výraz, který se jí tak líbil, ten škádlivý pohled, jemuž nikdy nedokázala odolat. Strkal ji do obývacího pokoje. Kolem jídelního stolu k pohovce.

„Karstene,“ zašeptala. Byl to ale jenom chabý protest. Cítila se v jeho ruce jako těsto, cítila se hnětená, válená a propichovaná.

„Lily,“ šeptem napodobil tón jejího hlasu.

Přepadli přes opěradlo na pohovku.

Dítě pod stromem nevydalo ani hlásku.

Potom se v tichosti najedli.

Karsten jídlo ani krásně prostřený stůl nijak nekomentoval, ale neustále po Lily uznale pokukoval. Lily, říkaly jeho oči, co ty všechno neumíš. Jeho zelené oči byly velké a průzračné. Přestože quiche chutnal výborně, snažila se Lily jíst málo, protože byla štíhlá a nehodlala ztloustnout. Karsten byl také štíhlý. Stehna měl tvrdá jako kámen. Hnědé, v týle vždy poněkud přerostlé vlasy vytvářely hustou hřívu, která mu propůjčovala uličnický vzhled, což Lily vzrušovalo. Těžko si dokázala představit, že Karsten někdy nakyne, ztratí formu a později vlasy jako mnoho jiných mužů blížících se čtyřicítce. Viděla, že jiným se to stává, jich se to ale netýkalo. Nic nemohlo nahodit to, co měli společného — ani zemská přitažlivost, ani zub času.

„Sklidíš ze stolu?“ požádala ho, jakmile dojedli. „Já dojdu pro Margretu.“

Karsten začal sbírat talíře a skleničky.

Byl rychlý a pohyby vykonával poněkud prudce, porcelán mu řinčel pod rukama a Lily zadržela dech, protože servis byl dědictví po její francouzské prababičce. Odešla si do chodby about boty. Otevřela dveře a ucítila teplé slunce spolu s mírným větří-

kem a všemi vůněmi trávy a lesa. Pak zahrnula za dům a zamířila k javoru.

Jako blesk ji zasáhla strašlivá myšlenka.

Úplně maličkou vytěsnila z mysli.

Hned přidala do kroku, aby všechno napravila. S kočárkem není něco v pořádku, napadlo ji. Stál tam, kam ho postavila, těsně u kmene javoru, ale dečka byla nějak zmuchlaná. Děťátko se asi odkopalo — kolik je v tom maličkém tvorečkovi života, pomyslela si v návalu strachu. V té chvíli uviděla krev. Odhrnula deku a zalila ji hrůza. Dítě bylo zbrocené krví. Lily padla do trávy jako podřátá. Zmítala se na zemi neschopná vstát. Chtělo se jí zvracet, ucítila, jak jí cosi kyselého stoupá jícnem vzhůru, a z úst se jí vydral zděšený výkřik. Zpoza rohu se vyřítil Karsten. Všiml si své ženy, jak se zmítá na zemi, a uviděl krev, byla vazká a měla téměř černou barvu. Čtyřmi skoky byl u kočárku, prudce z něj vytáhl dítě a přitiskl si je na prsa, zároveň na ni zakřičel, ať si sedne za volant.

„Dělej, Lily,“ křičel, „dělej!“

Lily místo odpovědi zasténala. Vykřikl hlasitěji. Zařval jako divoké zvíře a teprve tento řev ji přinutil jednat. S námahou se zvedla a rozběhla se ke garáži, uvědomila si, že potřebuje klíčky, vtrhla do domu, visely na háčku v předsíni. Vzápětí už seděla za volantem. Vycouvala ven, Karsten trhl dveřmi a dosedl na sedadlo s Margretou v náručí. Prohmatával jí tělíčko, šátral pod oblečením.

„Myslím, že krvácí z úst,“ vydechl. „Nemůžu na to přijít, nedokážu to zastavit. Tak jeď přece rychleji! Rychleji, Lily!“

Ani jeden si později nebyl schopen průběh jízdy do Ústřední nemocnice zpětně vybavit. Karsten si matně vzpomínal, jak proběhl recepcí a rozrazil skleněné dveře. Zběsilý úprk chodbami se zkrvaveným dítětem v náručí, hledání pomoci. Lily si nepamatovala nic. Zeměkoule se otáčela tak rychle, až se jí dělalo špatně. Řítila se za Karstenem chodbami, utíkala jako splašený zajíc, který ví, že je všemu konec.

Konečně je zastavily dvě sestry. Jedna jim Margretu vytrhla z náručí a zmizela za dveřmi.

„Zůstaňte tady!“ křikla na ně.

Byl to rozkaz.

V tu ránu byla pryč.

Dveře měly výplň z leptaného, neprůhledného skla. Posadili se do křesel na konci chodby. Seděli mlčky. Po několika minutách došel Karsten k automatu na vodu umístěnému pod oknem. Vytrhl z držáku kelímek, naplnil ho a podal Lily. Lily mu ho vyrazila z ruky.

„Vydávala přece zvuky,“ namítl Karsten. „Vždyť jsi to slyšela. Dýchala, Lily, jsem si tím naprosto jistý.“

Karsten přecházel sem a tam.

„Musejí to zastavit!“ vykřikl. „Určitě jí dají transfuzi. A dojeli jsme sem rychle.“

Lily neodpověděla. Nedaleko nich přecházel po chodbě chlapec s rukou zavěšenou v šátku. Drama, které se odehrávalo jen několik metrů od něj, ho zjevně zajímalo, protože na ně nepokrytě zíral.

„Proč nejdou?“ zašeptala Lily. „Co tam dělají?“

Jako by byla uvnitř bubnu.

A ten buben rotoval šílenou rychlostí. Tohle nebyl život, nebyla to ani smrt. Později na tyto minuty vzpomínali jako na učiněné peklo. Peklo, které skončilo ve chvíli, kdy ze skleněných dveří vyšla sestra s Margretou v náruči. Holčička byla zabalená do bílé deky. Karsten ke svému překvapení uviděl šermující ručičky.

„Není vůbec zraněná,“ sdělila jim sestra.

Karsten děvčátko převzal. Ucítit v náruči drobné tělíčko, bylo krásně teplé.

Nervózními prsty začal rozbalovat deku. Až na papírovou plenu byla Margrete nahá.

„Není vůbec zraněná,“ zopakovala sestra. „Nebyla to její krev. Už jsme zavolali policii.“

* * *

Karstena a Lily Sundelinovy odvedli do jiné místnosti, kde mohli nerušeně počkat. Lily chtěla domů. Neměla chuť s nikým mluvit, chtěla zpátky domů, do své ložnice, toužila stočit se do kouta. Přála si sedět v posteli spolu s manželem a dítětem a už nikdy se odtamtud nevzdálit. Dítě už nikdy nebude spávat pod javorem, nikdy už nebude ležet bez dohledu. Nikdy už ho nevytěsní ze svých myšlenek.

Museli ale počkat.

„Co jim řekneme?“ ptala se úzkostlivě. „Jsem hrozně nervózní.“ Karsten Sundelin nechápavě pohlédl na svou ženu. Na rozdíl od vyděšené Lily cítil téměř palčivou zuřivost. Veškeré přátelství a porozumění, které cítil k ostatním lidem, vyprchalo. Byl bez dechu a rozpálený doběla. O policii navíc nijak dobře nesmyšlel, ačkoli s ní nikdy neměl co do činění. V jeho povědomí byli policisté nezdvorní a jednoduší lidé dusající ulicemi v černých šněrovacích botách a idiotsky placatých čepicích. Připomínali mu zešíroka krácející řemeslníky s náradím chrastícím u pasu. Byli to mladí, nevzdělaní lidé, kteří toho o zákoutích života vědí pramálo. Podrobnosti, zauvažoval Karsten Sundelin. Právě kvůli těm je tenhle trestný čin vůči Margretě a nám zvlášť závažný. Jim to nedojde. Budou to považovat za rošťárnu. A pokud se ukáže, že to spískal nějaký puberták, vyvázne s napomenutím, protože to v životě určitě neměl jednoduché, chudáček. Ale já jim řeknu pravdu, říkal si v duchu a lačně pil hořkou kávu, kterou mu přinesla sestra.

Lily k sobě tiskla dítě tak horlivě, až se z toho sama roztrásla. Prohlížela si obrazy na stěnách. Na jednom byly lekníny v pastelových barvách plovoucí na rybníce, na jiném jakési norské pohoří s modravými vrcholky hor. Na stole leželo několik časopisů o zdraví. Psalo se v nich o tom, čemu by se měl člověk vyhýbat, co by měl jíst a pít a jak by měl žít.

Pokud chce žít dlouho.

Karsten přecházel po místnosti, byl velmi netrpělivý — jako podrážděný býk. Policejní ředitelství sice bylo vzdálené jen několik

minut, ale celá organizace fungovala s určitou setrvačností, a proto se všechno vleklo.

„Asi musejí nejdřív sepsat hlášení.“ V unaveném hlasu mu zazněl sarkastický tón. Stál před Lily doširoka rozkročený s rukama v bok.

„To určitě napíší až potom,“ odpověděla Lily.

Pohladila dítě po tváři. Margrete po celém tom pozdvižení spala jako zabitá.

Konečně se na konci chodby objevili dva muži. Ani jeden z nich na sobě neměl uniformu. První byl vysoký a šedivý a zjevně se blížil k šedesátce, druhý byl mladší a kudrnatý. Představili se jako Sejer a Skarre. Sejer pohlédl na spící miminko a usmál se na Lily.

„Jak se cítíte?“ zeptal se.

„Už nikdy nebude spát na zahradě,“ vyhrkla Lily.

Sejer přikývl. „To chápu. Na tohle si už příště jistě dáte pozor.“

Skarre vytáhl z kapsy poznámkový blok a posadil se. Lily si pomyslela, že působí mladě, bystře i dychtivě zároveň. Jako by byl připravený ke startu.

„Musíme se vás na všechno vyptat a trochu zapátrat,“ oznámil jim.

„V to taky pevně doufám,“ zahučel Karsten Sundelin, „protože ten, kdo má tohle na svědomí, si to odskáče. I kdybych se o to měl postarat osobně.“

Jeho slova přiměla Skarreho vzhlednout a Sejer povytáhl obočí. Karsten Sundelin byl vysoký, dobře stavěný, s mohutnými pěstmi. Jeho temperament prozrazovaly oči spolu s hlasem, který se mu třásl vzteky. Mladá matka schoulená na židli se stáhla do sebe. Skarre měl během okamžiku jasno, jak jsou u této dvojice rozložené síly. Hrubá síla proti ženské zranitelnosti.

„Byla jste už někdy vdaná?“ zeptal se Skarre přátelským tónem a pohlédl na Lily Sundelinovou.

Překvapeně se na něj podívala. Pak zavrtěla hlavou.

„Měla jste přítele? Bydlela jste s někým?“

Ve tváři se jí objevil náznak obav.

„Měla jsem několik partnerů,“ připustila, „ale jsem přece soudná.“

To jistě jste, pomyslel si Skarre, ovšem život přináší různá překvapení.

„A vy?“ obrátil se k muži. „Může to souviset s nějakým vaším předešlým vztahem? Mám na mysli například žárlivost. Nebo touhu po pomstě.“

„Já jsem byl ženatý,“ odpověděl Karsten odměřeně.

„Ano?“

Skarre si udělal poznámku. Pak na Karstena opět upřel svůj bezelstný pohled.

„Rozešli jste se jako přátelé?“

„Umřela. Měla rakovinu.“

Skarre přijal tu informaci klidně. Jednou rukou si prohrábl kudrnaté vlasy a trochu si je přitom rozčuchal.

„Neměli jste s někým nějaký konflikt?“ zeptal se. „Teď nedávno nebo někdy v minulosti?“

Karsten Sundelin se opřel o zeď. Jako by chtěl hájit svoji převahu. Byl podobně jako komisař Sejer nápadně vysoký a široký v ramenou. Podíval se na ty dvě, za které nesl odpovědnost, pozoroval Lily a Margretu a náhle v něm cosi začalo narůstat, cosi, co nikdy předtím nepoznal. Chuť onoho pocitu se mu zamlouvala, opojení mu dělalo dobře. Stejně to byl nějaký malý hajzlík, pomyslel si. Jen počkej, až se mi dostaneš do ruky.

Nahlas prohlásil: „Nikdy se s nikým nehádáme.“

Tady se někdo rozčilí jedna dvě, pomyslel si Skarre.

Sejer vzal židli, přitáhl si ji k Lily a posadil se. Působil přátelsky a Lily mu důvěřovala. Byl zdvořilý a sebejistý, ale nikoli nepříjemně, pouze uklidňujícím způsobem, který prozrazoval, že si tuhle záležitost vezme na starost.

„Kde bydlíte?“ zeptal se.

„V Bjerketunu,“ odpověděla. „V té vilové čtvrti.“

„Jak dobře se znáte se sousedy?“

„Známe je dobře. Vídáme je každý den. Taky známe jejich děti, hrají si na ulici. Ty starší vozí Margretu v kočárku. Po silnici před domem, abych na ně viděla z okna.“

Sejer přikývl. Sklonil se nad Margretou a dotkl se prstem její tváře.

„Taky jsem kdysi jednu takovou měl,“ řekl a upřeně se na Lily zadíval. „Už je to hodně dávno, strašně rychle to totiž letí. Ale nemyslete si, že jsem zapomněl, jaké to je.“

Lilyiny oči se zalily slzami. Jeho hluboký hlas, respekt a porozumění ji uklidňovaly. Došlo jí, že policisté jsou lidé jako ona, že mají život plný starostí a beznaděje jako všichni ostatní. Že se jich věci dotýkají a že musí být i u toho, čemu by se jiní lidé zděšeně vyhnuli.

„Chtěl bych, abyste nám po návratu domů všechno sepsala. Večer, až bude malá spát a vy už budete oba klidní. Posadte se a zapište si všechno, co vás napadne, co se týká dnešního dne. Od chvíle, kdy jste vstala, na co jste myslela, co jste dělala. Jestli jel někdo po silnici, jestli například někdo telefonoval a zavěsil, když jste se ohlásila. Jestli vám přišla pošta nebo jestli se někdo pomalu procházel kolem vašeho domu. Jestli jste neměla dojem, že vás někdo pozoruje. Také pokud si vzpomenete na něco z minulosti, hádku nebo nějaký střet, zapište si to. Přijedeme k vám, protože musíme prohledat prostor za domem. Dotyčný tam mohl něco nechat, a pokud ano, musíme to najít hned.“

Vstal a Skarre ho následoval.

„Jak se ta maličká jmenuje?“ zeptal se Sejer.

„Margrete,“ odpověděla Lily. „Margrete Sundelinová.“

Sejer na oba rodiče pohlédl. Lily pod lekníny, Karsten pod modravými vrcholky. Maličký uzlíček v plenkách.

„Bereme tuto záležitost velmi vážně,“ pokračoval, „protože vymyslet něco takového je odporné. Ale dovolte mi, abych vám připomněl jednu věc: Margrete o ničem z toho nemá tušení.“

* * *

Později téhož dne po návratu na ředitelství začali Sejer a Skarre s rekonstrukcí zločinu. O zločin šlo zcela jistě, bylo to něco mnohem horšího než bezcitný žert. Bylo to opovážlivé, vykalkulované, zlé a nepodobalo se to ničemu, co kdy zažili. Zpráva o miminku zbroceném krví se po budově šířila jako oheň. A nakonec dorazila až k šéfovi oddělení Holthemannovi. Holthemann vdusal do Sejerovy kanceláře s holí v pravé ruce a rozzlobeně zabušil do podlahy, aby vyjádřil své zhnusení. Proč začal chodit o holi, bylo všem na ředitelství záhadou. Jistá dobrá duše se ho kdysi zeptala, zda se jedná o trvalý stav. Tedy jestli bude onu hůl potřebovat až do konce života. Budu se s ní vláčet tak dlouho, dokud to bude nutné, zavrčel, a jestli budu potřebovat oporu celý zbytek života, tak se prostě nedá nic dělat.

„No co to má být, tohleto s tím dítětem,“ stěžoval si. „To nemůžou lidi ukrást auto nebo přepadnout banku? Takové věci se dají pochopit. Co ti rodiče?“ zeptal se vzápětí. „Jsou to silní lidé, nebo je tady teď budeme mít každou chvíli?“

„Otec je silný, pobouřený a rozzuřený,“ odpověděl Sejer. „Matka je vyplašená jako pískle.“

„Určitě to udělal někdo, koho znají,“ prohlásil Holthemann a uhodil holí do podlahy. „Lidi jsou na sebe jako psi. Šikana a kdovíjaké další hrůzy. Zastrasování a ústrky. Možná přijdete na něco z jejich minulosti. Něco, na co zapomněli nebo čemu nepřikládali důležitost.“

Holthemann hlučně odsunul židli. Pak na ni ztěžka dosedl. Všem navzdory měl jejich dobrácký nadřizený smysl pro drama, v tomto směru to byl rozhodně člověk na svém místě. Jeho důvtip je vždycky pobavil. A to dítě v kočárku mu vydrží jako téma hovoru rozhodně dlouho.

Holthemann napřáhl hůl. „Máte v ledničce něco k pití?“

Sejer vytáhl lahev minerálky. Skarre odběhl vytisknout mapu a potom ji pověsil na tabuli. Označil fixou několik míst. Už se byli podívat na dům Sundelinových a všimli si několika detailů. Bjerketun byl vilová čtvrť ze začátku devadesátých let s pěknými,

dobře udržovanými domy. Většina z nich měla zahradu, dvougaráž a vpředu prostornou verandu. Nacházela se čtyři kilometry od centra Bjerkåsu a sestávala z šedesáti domů, přičemž ty, které stály na vnější straně u lesa, byly časem rozšířeny o přístavbu. Lily a Karsten Sundelinovi ke svému domu nic nepřistavovali, chtěli za ním zachovat volný prostor. Představovali si, že si tam Margrete bude hrát, až povyroste. Třeba se tam bude cachtat v bazénu nebo hopsat na trampolíně. Lehávat na dece s knihou. Za domem Sundelinových rostl hustý lesík a za lesíkem byla další větší obytná čtvrť Askeland. Tvořilo ji sedmdesát čtyři domů. Tato čtvrť byla starší, tamní domy byly postaveny v šedesátých letech a připomínaly obří zchátralé slepičí kukaně. Třetinu z nich poskytovalo město sociálně slabým občanům a nevyhnutelným následkem bylo, že se domy postupně rozpadaly.

Sejer studoval mapu. Sledoval ukazováčkem hlavní silnici z Bjerkåsu, kde žilo téměř pět tisíc lidí, a odtud pokračoval do Bjerketunu a dále do Askelandu.

„S největší pravděpodobností přišel odsud,“ ukázal na Askeland. „Mohl projít lesíkem po nějaké cestičce. A pod bundou měl nádobu s krví. Lahev nebo pytlík, netuším, jak na to přišel ani kde to sehnal. Možná stál za stromem a pozoroval kočárek. Potom proběhl lesem zpátky. Laboratoř si s tou krví určitě poradí. Dá se něco takového koupit na jatkách, co myslíš? Každopádně máme zřejmě co dělat s dospělým člověkem, který nám ukázal, k čemu se dá krev taky použít. Doufejme, že neobětoval pro uskutečnění svého plánu nějakého živého tvora. Psa nebo kočku. Jaký je tvůj názor?“

Skarre si zamyšleně prohlížel mapu. Lidé, kteří ho znali dobře, věděli, že jeho otec byl kněz a že Skarreho výchova to muto faktu odpovídá. Spravedlivá, poctivá a extrémně náročná. Přesto si Skarre uchoval chlapeckou hravost, která všem imponovala, zvláště ženám. Skarre nebyl ženatý a neměl děti, přinejmenším o žádných nevěděl. Ale viděl zblízka Margretu Sundelinovou a její kulaté tvářičky. Viděl, jak se své mámě mrskala na klíně jako rybička.

Cítil vůni mléka a mýdla.

„Tohle bylo dost pečlivě naplánované,“ konstatoval. „Pozoroval dům delší dobu, všiml si zaběhaných činností. Věděl, kdy Margrete přes den spí, a možná věděl, i jak dlouho. Třeba stál schovaný za stromem, když Lily Sundelinová vyšla z domu, a možná pro něj bylo vzrušující sledovat její reakci. Víš, co si o tom myslím?“ pokračoval rozčileně ke komisaři. „Je to tak neuvěřitelná zručnost. Vůbec nemám slov.“

Sejer, který byl sám otcem i dědečkem, s ním naprosto souhlasil.

„Asi máte pravdu,“ poznamenal k šéfovi oddělení. „Manželé Sundelinovi patrně někomu šlápli na kuří oko, aniž si toho byli vědomi. Jsou to milí a slušní lidé, nicméně každý někdy udělá chybu. Karsten Sundelin je svěhlavý paličák, to mi bylo jasné hned. Je také možné, že máme co dělat s duševně narušenou osobou. Žena, která za dramatických okolností ztratila dítě. Nebo něco podobného. Někdo, kdo viděl Lily Sundelinovou s Margretou na procházce. Vždyť víte, šťastná matka. Může to být zneužívaný člověk, který se odhodlal k pomstě a který jedná nahodile. Člověk, kterého týrali a trápili, rád trápí a týrá jiné. To je hrozná, ovšem dobře známá psychologická teorie. Cizí štěstí se těžko snáší.“

„No dobrá,“ odtušil Skarre. „Pomsta. Žárlivost. Potřeba se zviditelnit. Nebo duševní porucha. Nebo prostě jen obyčejná zloba.“

„V každém případě je metodický,“ navázal Sejer. „Nejedná impulzivně, inscenuje. Ale jak to inscenuje! Nikdy jsem nic podobného neviděl.“ Šéf oddělení v tichosti naslouchal.

„Vyřešte to!“ vyzval je naléhavě.

Potom poděkoval a odporoučel se. Bylo slyšet jeho hůl dunící chodbou. Melancholik, kterého brzy čeká odchod do penze.

Skarre se odtrhl od mapy. Povolil víčko termosky, nalil si plný hrnek kávy a lačně vypil několik doušků. Pak popošel k oknu a pohlédl na prostranství před policejním ředitelstvím. U hlavního vchodu, kde se shromáždila skupina lidí, to hučelo jako v úle.

„Novináři čekají,“ oznámil. „Tohle je pro tisk lákavé sousto. Co jim řekneš?“

Sejer se zamyslel.

„Že necháváme všechny možnosti otevřené. A že budeme metodičtí přesně jako pachatel. Doufám, že jim budou stačit tři čtyři věty,“ dodal. „Pak se zdvořile ukloním a jsem zpátky. Dneska musí být člověk trochu skoupý na slovo. Jinak se nám to může úplně vymknout.“

„Zeptají se, jestli čekáme další útoky. Stejného typu. Co jim na to řekneš?“

„Bez komentáře.“

„A co bys řekl mně tady?“ zeptal se Skarre. „Jenom tak mezi námi. Zajímalo by mě, kdo za tím stojí, o co mu jde.“

„Asi bych měl mlčet,“ odpověděl Sejer. „Chceš po mně spekulace? To je k ničemu.“

„Nenechám si vnutit žádné představy, i když využiješ svých zkušeností a intuice,“ řekl Skarre. „A svých pověstných rozsáhlých znalostí lidské povahy. Stejně už ho máš přečteného, jak tě znám. Jsem jenom zvědavý, co si myslíš. I já mám na to samozřejmě nějaký názor, co je to asi za člověka. A o co by tu mohlo jít.“

Zvedl ruce do vzduchu.

„Nebudu si nic psát,“ usmál se.

„Je to muž,“ začal Sejer.

„Proč by to měl být muž?“ chtěl vědět Skarre.

„Vysoká míra pravděpodobnosti,“ odpověděl Sejer.

Vyhrnul si rukáv a poškrábal se na pravém lokti. Měl lupénku a ta se mu vždycky zhoršila, pokud ho něco příliš pohltilo nebo když bylo vedro jako teď. Konec léta byl parný.

„Všechno hovoří pro následující fakta,“ pokračoval Sejer. „Je to muž mezi sedmnácti a šedesáti. Opovrhovaný a přehlížený člověk. Je uzavřený a plachý, ale třeba už se při nějaké příležitosti projevil, nějakým neobratným způsobem. Pokusil se získat si respekt, ale bez úspěchu. Je nápaditý, zahořklý a ukřivděný.“